

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Hovorkou v právní věci žalobce: **a Ing. Karel L.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupeného: JUDr. Martinem Dančišinem, advokátem, se sídlem Husova 240/5, 110 00 Praha 1, **b FVE INVEST a.s.**, IČ 28895444, se sídlem Biskupský dvůr 2095/8, 110 00 Praha 1, zastoupeného: JUDr. Adamem Daňkem, advokátem, se sídlem Vyskočilova 1481/4, 140 00 Praha 4 – Michle proti žalovanému: **FVE Václavice a.s.**, IČ 29055555, se sídlem Uzbecká 565/28, 625 00 Brno, zastoupeného: JUDr. Danielem Ševčíkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Kobližná 19, 602 00 Brno – Město, **o zrušení rozhodčího nálezu a odkladu vykonatelnosti rozhodčího nálezu**

t a k t o :

- I. Žaloba s návrhem na zrušení rozhodčího nálezu vydaného dne 15. dubna 2014 Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky pod spisovou značkou Rsp 2487/12 se zamítá.
- II. Návrh žalobce b) na odklad vykonatelnosti rozhodčího nálezu vydaného dne 15. dubna 2014 Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky pod spisovou značkou Rsp 2487/12 se zamítá.
- III. Žalobce a) je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení k rukám právního zástupce žalovaného částku 9.982,50 Kč do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Žalobce b) je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení k rukám právního zástupce žalovaného částku 4.356,- Kč do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce a) se návrhem ze dne 30. 4. 2014 domáhal zrušení rozhodčího nálezu uvedeného ve výroku I. tohoto rozsudku a odložení vykonatelnosti tohoto rozhodčího nálezu. Tímto nálezem bylo žalobci b) (v rozhodčím řízení žalovanému) uloženo zaplatit žalovanému FVE Václavice a.s. (v rozhodčím řízení žalobci) částku 8 milionů Kč spolu s úroky z prodlení ve výši 0,25% denně od 12. 7. 2011 do zaplacení, do 30 dnů od právní moci rozhodčího nálezu. Ve zbývající části, co do částky 12 milionů Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce a) tvrdil, jako vedlejší účastník v rozhodčím řízení na straně žalobce b), že by neprodleným výkonem rozhodčího nálezu vznikla žalobci b) a žalobci a) jako jeho akcionáři a jeho ostatním akcionářům závažná újma, neboť žalobce b) nemá finanční prostředky na úhradu částky, kterou má podle rozhodčího nálezu zaplatit. Rozhodčí nález byl vydán ve sporu mezi žalobcem b) a žalovaným, ohledně nároku žalovaného na zaplacení smluvní pokuty ve výši 20 milionů Kč s příslušenstvím, vyplývající z článku X. odst. 3 smlouvy o smlouvě budoucí o prodeji části podniku ze dne 9. června 2010 uzavřené mezi žalovaným jako kupujícím, žalobcem b) jako prodávajícím a žalobcem a), Liborem A., Ondřejem P. a Mgr. Jirím V. jakožto ručiteli. Žalobce a) měl v předmětném rozhodčím řízení postavení vedlejšího účastníka na straně žalobce b) a jako jeden z ručitelů měl dle článku XII. odst. 1 smlouvy ze dne 9. června 2010 (dále jen Smlouvy) zájem na výsledku předmětného sporu s tím, že je současně akcionářem žalobce b) vlastním 25% akcií této společnosti a současně členem představenstva žalobce b). Žalobce a) vstoupil do řízení před Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky (dále jen Rozhodčím soudem), neboť podle jeho názoru nebyla dána jeho pravomoc, a to i přestože to žalobce b) v rozhodčím řízení nenamítal. Ve svém podání ze dne 11. 4. 2013 žalobce a) navrhl svůj vstup do řízení jako vedlejší účastník, čemuž bylo usnesením Rozhodčího soudu ze dne 30. 5. 2013 vyhověno. Žalobce a) ve svém podání ze dne 11. 4. 2013 vznesl námitku nedostatku pravomoci Rozhodčího soudu pro absolutní neplatnost rozhodčí smlouvy. Tato spočívala v tom, že jménem žalobce b) v rozporu s ustanovením § 191 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb. obchodního zákoníku (dále jen obch. z.), a se stanovami žalobce b) tuto uzavřel pouze předseda představenstva žalobce b) Mgr. V. bez vědomí a součinnosti ostatních členů představenstva žalobce b). Ačkoliv podle stanov a zápisu žalobce b) v obchodním rejstříku jsou oprávněni jednat jménem žalobce b) pouze všichni tři členové představenstva společně. Žalobce a) stejně jako Libor A. popírá, že by jako členové představenstva žalobce b) podepsali dne 23. 2. 2012 plnou moc pro Mgr. V. k samostatnému jednání za žalobce b) ve věci uzavření rozhodčí smlouvy a jmenování rozhodce za žalobce b). Žalobce a) tak má za to, že Mgr. V. nebyl platně zmocněn k samostatnému jednání za žalobce b).

Odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR z rozsudku ze dne 24. 4. 2007 sp. zn. 29Odo 1082/2005, dle něhož je takováto generální plná moc nepřípustná a na rozhodnutí velkého senátu NS ČR ze dne 15. 10. 2008 sp. zn. 31Odo 11/2006, dle něhož osoba, která je členem statutárního orgánu právnické osoby, nemůže být současně zákonným zástupcem této osoby. Třebaže NS ČR v rozsudku ze dne 25. 1. 2011 sp. zn. 32Cdo 4133/2009 připustil, že za existence dočasné překážky na své straně, může člen představenstva udělit jinému členu představenstva plnou moc ke svému zastupování, (pokud tyto překážky mu brání ve výkonu jednatelského oprávnění), avšak musí jednat o konkrétní plnou moc ke konkrétnímu

písemnému právnímu úkonu. Tyto podmínky však v daném případě splněny nebyly a v době podpisu rozhodčí smlouvy, pak žalobci žádná překážka ve výkonu jednatelského oprávnění nebránila. Žalobce a) pak poukázal na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 4354/2010 z 22. 3. 2012, dle něhož podpis rozhodčí doložky předsedou představenstva je nedostačující vzhledem k ust. § 21 odst. 1 o. s. ř., které upravuje oprávnění k jednání za právnickou osobu výlučně v občanském soudním řízení.

Samotný Rozhodčí soud shledal rozhodčí smlouvu neplatnou, vědom si této judikatury NS ČR, když na straně 17, 25 a 44 rozhodčího nálezu výslovně uvedl, že rozhodčí smlouva nebyla platně uzavřena. Žalobce a) poukázal na § 3 odst. 1 zák. č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen ZRŘ). Dle jehož ust. § 3 odst. 1 musí být rozhodčí smlouva uzavřena písemně, jinak je neplatná a dle ust. § 15 odst. 1 ZRŘ jsou rozhodci oprávněni zkoumat svojí pravomoc bez dalšího, a pokud dospějí k závěru, že podle předložené rozhodčí smlouvy jejich pravomoc k rozhodnutí není dána, rozhodnou o tom usnesením. I dle § 1 odst. 2 řádu rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky (dále jen Řádu) je Rozhodčí soud oprávněn rozhodovat spory, pokud jeho pravomoc vyplývá z platné rozhodčí smlouvy. Žalobce a) tak má za to, že i přes nevznesení námítky nedostatku pravomoci Rozhodčího soudu žalobcem b), nemůže být bez dalšího pravomoc Rozhodčího soudu k rozhodování věci založena. Ačkoliv žalobce a) jako člen představenstva žalobce b) trval, aby žalobce b) již při svém prvním úkonu v rozhodčím řízení namítl neplatnost rozhodčí smlouvy. Předseda představenstva žalobce b) Mgr. V. zařídil, aby byla pasáž o neplatnosti rozhodčí smlouvy ze žalobní odpovědi žalobce b) odstraněna. Mgr. V. tak bez vědomí žalobce a) jako dalšího člena představenstva žalobce b) neplatně uzavřel rozhodčí smlouvu a následně i zabránil tomu, aby žalobce b) v rozhodčím řízení při prvním úkonu ve věci neplatnost rozhodčí smlouvy namítl. Žalobce b) je tak přesvědčen, že jsou splněny zákonné předpoklady pro zrušení rozhodčího nálezu z důvodu uvedeného v ust. § 31 písm. b) ZRŘ.

Z absolutní neplatnosti rozhodčí smlouvy, již byl určen i rozhodce za žalobce b) dovozuje i důvod pro zrušení rozhodčího nálezu podle ust. § 31 písm. c) ZRŘ, neboť se rozhodování věci zúčastnil rozhodce, který by nebyl žalobcem b) povolán k rozhodování, když byl určen pouze Mgr. V., předsedou představenstva žalobce b). Žalobce a) tvrdil, že se Rozhodčí soud, který na tuto skutečnost upozornil, se k této otázce žádným způsobem nevyjádřil, zatížil tak rozhodčí řízení vadou, která má za následek možnosti domáhat se zrušení rozhodčího nálezu podle ust. § 31 písm. c) ZRŘ.

Žalobce a) má dále dle protokolu z ústního jednání ze dne 24. 10. 2013 i z usnesení Rozhodčího soudu ze dne 27. 12. 2013 o skončení projednávané věci, že Rozhodčí soud účastníky nepoučil podle ust. § 118a odst. 1, 2 a 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 30 ZRŘ k doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů, zvláště vzhledem k tomu, že Rozhodčí soud po právní stránce posoudil jinak, než podle názoru účastníků rozhodčího řízení žalobce b), žalobce a) a žalovaného. Neboť v odůvodnění rozhodčího nálezu na str. 31, 39, 41, 44, 47 Rozhodčí soud konstatuje, že žalobce a) a žalobce b) určité skutečnosti dostatečně netvrdili, či nenabídli relevantní důkazy k prokázání svých tvrzení. K nutnosti aplikovat poučovací povinnost upravenou v § 30 ZRŘ a v § 118a o. s. ř. odkazuje žalobce a) na konstantní judikaturu NS ČR, např. 21Cdo 121/2003, 32Odo 1528/2005, nebo 32Cdo 4706/2010 a nález Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 3227/07 ze dne 8. 3. 2011. Má za to, že nedošlo ke shrnutí skutečností, které považuje Rozhodčí soud za prokázané, když se nejedná o zbytečnou formalitu ve smyslu ust. § 19 odst. 2 ZRŘ.

Dále má za to, že absence poučení podle ust. § 118a o. s. ř. může znamenat, že žalobcům a), b) nebyla poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat, což je spolu

s překvapivostí rozhodnutí zákonným důvodem pro zrušení rozhodčího nálezu podle ust. § 31 písm. e) ZRŘ. Tím, že dle protokolu z ústního jednání z 24. 10. 2013 před Rozhodčím soudem z jeho rozhodčího nálezu vyplývá, že tento soud žádným způsobem nepředestřel účastníkům řízení prozatímní výsledek provedeného dokazování, ani je v tomto směru nepoučil a nevyzval k doplnění skutkových tvrzení či důkazních návrhů, došlo k porušení principu rovnosti stran a příležitosti řádného projednání věci před Rozhodčím soudem. Tím podle žalobce a) byl založen další důvod pro zrušení rozhodčího nálezu z důvodu uvedeného v ust. § 31 písm. e) ZRŘ. Odkázal žalobce a) na náleze Ústavního soudu shora uvedené sp. zn. I. ÚS 3227/07, dle něhož nemohli žalobci a) b) na zjištění Rozhodčího soudu adekvátně reagovat vzhledem tomu, že jim Rozhodčí soud při dokazování výsledky provedených důkazů žádným způsobem neobjasnil. Porušil ust. § 18 ZRŘ a § 118a o. s. ř.

Má za to, že Rozhodčí soud procesně pochybil, když zamítl námitku nedostatku pravomoci vznesenou žalobcem a) jako vedlejším účastníkem vzhledem k tomu, že jí jako první úkon v řízení neučinil jako žalobce b) jako účastník rozhodčího řízení, neboť se podle ust. § 30 ZRŘ pro řízení před Rozhodčím soudem použijí obdobně ustanovení o. s. ř. a dle § 93 odst. 3 o. s. ř. má vedlejší účastník stejná práva a povinnosti jako účastník. Toto stanoví i § 14 odst. 2 Řáda pouze s výjimkou práva na jmenování rozhodce. Žalobce b) namítá, že dle § 24 odst. 1 Řádu je námitku podjatosti rozhodců nutno vznést do prvního ústního jednání ve věci, a pokud je vznesena proti všem členům rozhodčího soudu, rozhodne o ní předsednictvo Rozhodčího soudu. Rozhodci však dospěli k závěru, že žalobce a) není oprávněn námitku podjatosti rozhodců vznést, čímž postavili žalobce a) jako vedlejšího účastníka do nerovného postavení vůči ostatním účastníkům řízení i s ohledem na to, že žalobce a) jako vedlejší účastník musel složit poplatek za rozhodčí řízení ve výši 800.000,- Kč. Má tak za to, že rozhodci měli námitku podjatosti členů rozhodčího senátu vznesenou ze strany žalobce a) předat k rozhodnutí předsednictvu Rozhodčího soudu, který by musel dospět k závěru, že rozhodci jsou podjatí a účastníci řízení by tak zvolili rozhodce nové, nepodjaté. Má tak za to, že došlo k porušení ust. § 18 ZRŘ nesprávným postupem Rozhodčího soudu a je tak dán další důvod pro zrušení rozhodčího nálezu dle § 31 písm. e) ZRŘ.

Důvod podjatosti rozhodců spočívá dle žalobce a) v tom, že Mgr. V., předseda představenstva žalobce b), a jednatel žalovaného Tomáš G. jednají ve shodě s cílem poškodit žalobce b), žalobce a) a ostatní ručitele, akcionáře žalobce b). Když spor mezi žalobcem b) a žalovaným byl vyvolán zcela účelově Mgr. V. a Tomášem G. s cílem protiprávně vylákat z žalobce b), resp. shora uvedených ručitelů, mimo jiné žalobce a), finanční prostředky v řádech desítek milionů korun z titulu smyšlené smluvní pokuty. Rozhodčí řízení dle neplatné rozhodčí smlouvy, vedené neplatně zvolenými vzájemně propojenými rozhodci je prostředkem dosažení tohoto cíle. Žalobce a) má za to, že Mgr. V. a Tomáš G. si v rozhodčí smlouvě účelově nezákonně zvolili propojené a podjaté rozhodce, když JUDr. Martin M. a JUDr. Roman B., LL.M. jsou dlouhodobí spolupracovníci působící v několika organizacích ve městě xxx, oba jsou členy xxx, JUDr. Martin M. je členem xxx xxx xxx xx xxx a JUDr. Roman B., LL.M. je xxx xxx xxx xxx xxx xxx. JUDr. Martin M. je xxx xxx města xxx a JUDr. Roman B., LL.M. je členem xxx xxx města xxx. xxx xxx xxx Mgr. Petr K. je xxx xxx xxx xxx xxx xxx a blízkým spolupracovníkem JUDr. Martina M.. Mgr. Ing. Petr K. a JUDr. Roman B. společně působí v xxx xxx, kde působí i Mgr. V.. Všichni tři rozhodci i Mgr. V. jsou tak propojeni.

Žalobce a) je si vědom, že si soud v řízení o zrušení rozhodčího nálezu nezabývá podstatou sporu. Má však za to, že rozhodčí náleze je krom své nicotnosti, neboť byl vydán Rozhodčím soudem, který nebyl k projednávání předmětného sporu příslušný, ale rovněž věcně nesprávný, neboť spočívá ve špatném právním posouzení věci, kdy Smlouva jako budoucí smlouva o prodeji části podniku nebyla nikdy uzavřena a žalovanému tak nevznikla v souvislosti se Smlouvou žádná škoda. Samotná smluvní pokuta ve Smlouvě je dle žalobce

a) neplatná. Když nezajišťuje splnění povinností ze Smlouvy, ale pouze správnost prohlášení žalobce b) ve Smlouvě.

Žalobce a) se tak jako vedlejší účastník v rozhodčím řízení domáhá zrušení rozhodčího nálezu dle § 31 ZRŘ s odkazem na rozhodnutí OS pro Prahu 1 č.j. 65 C 80/2013 – 79 ze dne 7. 8. 2013, jímž byl návrh žalobce a) a dalších ručitelů Ondřeje P. a Libora A. Tito se v rámci žaloby o určení neplatnosti rozhodčí smlouvy, domáhali uložení povinnosti rozhodcům, žalobci b) a žalovanému zdržet se veškerých úkonů směřujících k projednání a rozhodnutí sporu u Rozhodčího soudu. Usnesením OS pro Prahu 1 č.j. 65 C 80/2013 – 27 ze dne 25. 3. 2013 a 60 C 80/2013 – 79 ze dne 7. 8. 2013 byl návrh mimo jiné žalobce b) na vydání předběžného opatření zamítnut. V usnesení OS pro Prahu 1 konstatoval, že pokud je rozhodčí smlouva absolutně neplatná, je zákonnou povinností rozhodců se s touto skutečností vypořádat nejen k návrhu účastníka.

Věcnou příslušnost Městského soudu v Praze pak žalobce a) dovodil z ust. § 41 a 43 ZRŘ, kdy se jedná o spor ze Smlouvy jakožto smlouvy o budoucí koupi části podniku (závodu), kde by byl podle ust. § 9 odst. 2 písm. n) o. s. ř. v případě neexistence rozhodčí smlouvy věcně příslušný krajský soud, kterým je vzhledem ke konání rozhodčího řízení v Praze MS v Praze. Žalobce a) poukázal na to, že žalobce b) nemá finanční prostředky k úhradě částky přiznané žalovanému proti žalobci b) rozhodčím nálezem, a proto navrhl odložení vykonatelnosti rozhodčího nálezu.

MS v Praze pod č.j. 25Cm 38/2014 – 18 usnesením ze dne 7. 5. 2014 zamítl návrh žalobce a) na odklad vykonatelnosti rozhodčího nálezu. K odvolání žalobce a) pak VS v Praze ve svém usnesení č.j. 1Cmo 157/2014 – 37 ze dne 2. 7. 2014 potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně s tím, že žalobce a) není legitimován k podání návrhu dle § 32 odst. 2 ZRŘ, neboť mu rozhodčím nálezem nebyla uložena žádná povinnost. Poukázal však na to, že je žalobce a) legitimován k podání žaloby na zrušení rozhodčího nálezu dle § 31 ZRŘ, kde uvozovací ust. § 31 ZRŘ zní: soud na návrh, kterékoliv strany zruší rozhodčí nález, když pojem procesní strany je širší, než pojem účastníka řízení dle § 90 – 93 o. s. ř.

K návrhu žalobce a) pak usnesením č.j. 25Cm 38/2014 – 45 ze dne 26. 9. 2014 MS v Praze spojil řízení v předmětné věci 25Cm 38/2014 s návrhem žalobce b) na zrušení předmětného rozhodčího nálezu s odkladem jeho vykonatelnosti ke společnému řízení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 10. 2014.

Původně samostatnou žalobou podanou dne 14. 7. 2014 se žalobce b) domáhal zrušení předmětného rozhodčího nálezu s odkladem jeho vykonatelnosti. Žalobce b) žalobu odůvodnil tím, že dle § 31 písm. f) ZRŘ, má za to, že rozhodčím nálezem byly přiznány nároky, které jsou podle platného práva nedovolené a nemožné. Namítl rovněž důvody pro zrušení rozhodčího nálezu podle ust. § 31 písm. b), c) a e) ZRŘ. Žalobce b) má za to, že v rozhodčím řízení bylo žalovaným vůči němu uplatněno pět smluvních pokut, každá ve výši 4 miliony Kč dle článku X odst. 3 Smlouvy, když se mělo jednat o pět nepravdivých, zkreslených či neúplných prohlášení o stavu a povaze předmětu budoucí koupě – části podniku žalobce b) jako prodávajícího. Podle žalobce b) Rozhodčí soud přiznal žalovanému nárok na smluvní pokutu ve výši 8 milionů korun, ačkoliv si nevybral žádný žalobou v rozhodčím řízení označených základů pro vznik práva na smluvní pokutu, která by podkládal za naplněná. Na místo toho Rozhodčí soud dle str. 42, 43 rozhodčího nálezu zkonstruoval žalovaným netvrzenou všeobecnou dvojpokutu, když dovodil, že jednotlivé žalovaným tvrzené nároky na smluvní pokutu je třeba sloučit do dvou velkých skupin, totiž porušení smlouvy tam, kde se jedná o 1) vlastnosti smlouvou definovaného projektu a tam, kde se jedná, 2) o hodnotu a

vlastnosti převáděné části podniku, což nekoresponduje žádnému z žalobních tvrzení žalovaného.

Jde o rozhodnutí nad rámec žalobního petitu žalovaného v rozhodčím řízení a má tak za to, že bylo přiznáno něco jiného, než bylo žádáno, což má být důvodem pro zrušení rozhodčího nálezu dle žalobce b) podle ust. § 31 písm. f) ZRŘ. Jedná se tak podle žalobce b) o přisouzení nároku podle práva nemožného. Smluvní pokuta byla sjednána účelově, nikoliv k realizaci sjednaného cíle. Žalobce b) popírá, že by se porušení povinností ze Smlouvy dopustil a věcně polemizuje z rozhodnutím Rozhodčího soudu. Co do jednotlivých tvrzení žalovaného 1 – 3 ohledně jednotlivých porušení, za něž je požadována smluvní pokuta za každé 4 miliony korun. Má tak za to, že Rozhodčí soud přiznal žalobci nárok, který je rozporný s platným právem, což je zákonným důvodem pro zrušení rozhodčího nálezu. Vzhledem k tomu, že okamžitým výkonem napadeného rozhodčího nálezu by utrpěl neodstranitelnou újmu, neboť by tak došlo k jeho zániku či insolvenci, navrhl žalobce b) odložení vykonatelnosti rozhodčího nálezu do okamžiku pravomocného skončení řízení o návrhu na jeho zrušení. O tomto návrhu žalobce b) pak doposud nebylo rozhodnuto.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že původně namítal nedostatek aktivní legitimace žalobce a) jako vedlejšího účastní v rozhodčím řízení v žalobě o zrušení rozhodčího nálezu. Žalovaný namítal, že nedošlo k žalobcem a) tvrzenému padělení plné moci ze dne 23. 2. 2012, když tato plná moc nemá obsahovat pravé podpisy některých členů představenstva žalobce a navíc by měla být absolutně neplatná pro rozpor se stanovami společnosti žalobce a zápisem žalobce b) v OR. Má za to, že tato plná moc je platná a na jejím základě mohla být platně uzavřena i rozhodčí smlouva dne 13. 8. 2012. Žalovaný má za to, že Rozhodčí soud svojí pravomoc s kladným výsledkem řízení přezkoumával, a to od zahájení řízení do posouzení prvního úkonu žalobce b), který však dle § 15 odst. 2 ZRŘ námitku nedostatku pravomoci zakládající se na neexistenci či neplatnosti nebo zániku rozhodčí smlouvy při svém prvním úkonu ve věci úmyslně nevznesl s tím, že toto neplatí pouze v případě sporů ze spotřebitelských smluv, o něž však v daném případě nejde. Žalobce b) se vyjádřil dne 15. 3. 2013, avšak námitku nedostatku pravomoci nevznesl. V daném případě i NS ve svém rozsudku ze dne 23. 3. 2014 v řízení pod sp. zn. 23Cdo 2406/2011 vyslovil stanovisko, že ust. § 33 ZRŘ ukládá straně rozhodčího řízení uplatnit důvody podle § 31 písm. b) a c) ZRŘ, než strana začala jednat ve věci samé.

Tedy pokud žalobce b) jako účastník rozhodčího řízení nevznesl námitku při svém prvním úkonu ve věci dle § 31 písm. b) ZRŘ, že z rozhodčí smlouva je z jiných důvodů neplatná nebo byla zrušena, anebo se na dohodnutou věc nevztahuje, nebo dle § 31 písm. c) ZRŘ, že se věci zúčastnil rozhodce, který nebyl ani podle rozhodčí smlouvy, ani jinak povolán k rozhodování, neboť neměl způsobilost být rozhodcem, nemohl tyto námitky následně uplatnit ani žalobce a) jako vedlejší účastník řízení. Žalovaný dále odkazuje na usnesení NS ze dne 30. 8. 2012 v řízení pod sp. zn. 33Cdo 979/2011, dle něhož pokud neplatnost rozhodčí smlouvy neuplatnil žalobce včas v rozhodčím řízení, ačkoliv mu v tom nic nebránilo, nemohl soud prvního stupně rozhodnout jinak, než návrh na zrušení rozhodčího nálezu zamítnout. Rozhodčí nález se na str. 17, 24 a 44 této problematice věnuje, když odkazuje na rozsudek NS z 21. 2. 2014, kde Rozhodčí soud v konkrétní předmětné věci dospěl k závěru že pokud žalobce b) v rozhodčím řízení mohl uplatnit námitku neplatnosti rozhodčí doložky v prvním úkonu ve věci a neučinil to, nemohl se Rozhodčí soud námitkou žalobce a) vznesenou následně o neplatnosti rozhodčího doložky zabývat. Odkázal zde na rozsudek NS ze dne 26. 9. 2011 sp. zn. 23Cdo 1873/2010.

Pokud totiž vedlejší účastník žalobce a) námitku nedostatku pravomoci nevznesl při prvním úkonu účastníka řízení, kterého podporuje, a to vzhledem k procesní koncentraci

řízení, kterou svým vstupem do řízení na straně žalobce b) přijal, co do stavu v řízení, ve kterém do řízení vstoupil, musel si být vědom toho, že Rozhodčí soud již není oprávněn svojí pravomoc přezkoumávat. Na to byl Rozhodčím soudem rovněž upozorněn dle zápisu z ústního jednání ze dne 19. 7. 2013. Toto platí i k námitce žalobce a), že se sporu účastnil rozhodce, který nebyl žalobcem b) řádně jmenován, i zde vznesl v rozhodčím řízení žalobce a) svojí námitku po koncentraci, neboť tuto námitku nevznesl žalobce b) při svém prvním úkonu v rozhodčím řízení. Žalobce a) uplatnil námitku podjatosti rozhodců jako osoba neoprávněná pozdě. Proto se k této námitce na str. 18 rozhodčího nálezu Rozhodčí soud vyjádřil i kdyby tak, jak vyplývá z rozhodčího řádu, mělo o námitce rozhodovat představenstvo Rozhodčího soudu, nelze dospět k jinému závěru, než že by i tak námitka podjatosti byla zamítnuta. Navíc zde byly dány důvody pro odmítnutí předmětné námitky podjatosti rozhodců dle ust. § 15a o. s. ř. ve spojení s ust. § 30 ZRR. Pokud tuto námitku podjatosti hlavní účastník žalobce b) neuplatnil nejpozději při prvním jednání, nemůže jí následně vedlejší účastník žalobce a) uplatnit.

Žalovaný má za to, že tvrzení žalobce b) o nemožnosti či nedovolenosti plnění, k němuž předmětný rozhodčí nález zavazuje, nemají oporu v hmotném ani procesním právu a nezakládají se na pravdě, což lze zjistit prostým porovnáním petitu rozhodčí žaloby a výroku rozhodčího nálezu. Žalovaný zdůraznil, že soud není další instancí rozhodčího řízení a přezkum rozhodčího nálezu z pohledu hmotného práva nepřichází v úvahu dle § 31 ZRR. Vzhledem k tomu, že žalobce b) nenamítl nedostatek pravomoci Rozhodčího soudu či vyloučení rozhodců či jejich podjatost před prvním úkonem žalobce b) a rozhodčím řízením, a protože nešlo o spor ze spotřebitelské smlouvy, ani o záležitost, o níž by nebylo možné rozhodčí smlouvu uzavřít, je na místě z důvodů opírajících se o ust. § 33 písm. b), c) ZRR žalobu zamítnout bez ohledu na platnost či neplatnost rozhodčí smlouvy. Což plyne jak z § 15 odst. 2 a § 33 ZRR a z rozhodnutí NS 23Cdo 96/2013.

Neboť vstupem žalobce a) jako vedlejšího účastníka do řízení se lhůta k námitkám dle § 15 odst. 2 ZRR, a článku 24 bod 2 Řádu neobnovuje, ani mu samostatně neběží. V rozhodčím řízení měli všichni účastníci, i vedlejší účastník žalobce a) příležitost vyjádřit se k věci, projednat jí, navrhnout důkazy a tyto byly provedeny. Při posledním jednání ve věci žádný z účastníků neměl dalších důkazních návrhů. Rozhodčí nález nezavazuje žalobce b) k plnění z hlediska práva nemožnému či nedovolenému a nejsou tak dány ani důvody opírající se o ustanovení § 33 písm. e), f) ZRR a je tak žalobu na místě zamítnout.

Z vyjádření žalobce b) vyplývá, že nesouhlasí se závěry žalobce a) s tím, že jako vedlejší účastník nemohl určovat žalobci b) jako hlavnímu účastníkovi jeho strategii v rozhodčím řízení. Žalobce b) se co do uzavření rozhodčí smlouvy, která založila pravomoc Rozhodčího soudu, zdůrazňuje, že byla uzavřena za účelem ochrany žalobce b) ve snaze předejít rozhodování ve věci jedním rozhodcem jmenovaným Evropským rozhodčím centrem, s. r. o., tedy rozhodcem ad hoc, které by bylo pro žalobce b) nepředvídatelné. Souhlasí s právním názorem žalovaného, že i kdyby zde teoreticky platná rozhodčí smlouva ve prospěch Rozhodčího soudu nebyla, je tato okolnost významná pouze do doby, než dotčená strana, tedy žalobce b) provede první vyjádření ve věci. Tím, že jí žalobce nevznesl, byl problém domnělé neplatnosti či neexistence rozhodčí smlouvy vyřešen dle § 15 odst. 2 ZRR a § 33 ZRR, neboť se na straně žalobce b) nejednalo o spotřebitele.

Z provedeného dokazování má soud za prokázané tyto skutečnosti:

Z přílohového spisu 65 C 80/2013 OS pro Prahu 1 má soud za prokázané, že na základě žaloby žalobce a) a jako dalších žalobců Libora A., Ondřeje P. proti žalovaným – žalobci b), žalovanému a Mgr. Ing. Petru K., JUDr. Romanu B., LL.M. a JUDr. Martinu M.

(jednalo se o rozhodce Rozhodčího soudu), kteří byli pouze účastníky řízení o vydání předběžného opatření(dále jen PO), bylo návrhu žalobce a) a dalších dvou žalobců opakovaně usneseními OS pro Prahu 1 č.j. 65 C 80/2013 – 27 ze dne 25. 3. 2013 a č.j. 65 C 80/2013 – 79 ze dne 7. 8. 2013 nevyhověno. Návrh na vydání PO, aby se žalobce b) a žalovaný a členové rozhodčího senátu Mgr. Ing. Petr K., JUDr. Roman B., LL.M. a JUDr. Martin M. zdrželi veškerých úkonů směřujících k projednání a rozhodnutí sporu vedeného u Rozhodčího soud pod sp. zn. Rsp 2487/12 do pravomocného rozhodnutí soudu ve věci žalobě o určení neplatnosti rozhodčí smlouvy byl opětovně zamítnut. A to s tím, že Rozhodčí soud se bude zabývat námitkou neplatnosti rozhodčí smlouvy.

Z rozhodčího spisu Rsp 2487/12 zasláného Rozhodčím soudem na CD zdejšímu soudu, má soud z rozhodčí žaloby za prokázané, že jí podal žalovaný proti žalobci b) a Rozhodčímu soudu došla dne 7. 12. 2012. Bylo v ní požadováno zaplacení pěti smluvních pokut ve výši vždy 4 miliony korun za porušení žalobcem b) jako prodávajícím povinností vyplývajících z článku X. odst. 3 Smlouvy o smlouvě budoucí o prodeji části podniku ze dne 9. 7. 2010(dále jen Smlouvy), kde žalobce a), Libor A. a Ondřej P. a Mgr. Jirí V. byli ručiteli této Smlouvy. Když žalovaný měl za to, že žalobce b) jako prodávající porušil povinnost uvést svá prohlášení učiněná ve Smlouvě a jejich ustanovení článku V. odst. 8, VI odst. 1 písm. b), c), d) a e) pravdivě, nezkresleně a úplně. Již v samotném navrženém výroku jsou smluvní pokuty rozděleny na dvě skupiny, první dle výzvy žalovaného z 10. 6. 2011 vůči žalobci b) uplatněné z porušení článku V. odst. 8, článek VI. odst. 1 písm. b) a článek VI. odst. 1 písm. c) Smlouvy v celkové výši 12 milionů korun, s jejichž zaplacením je žalobce b) v prodlení od 12. 7. 2011. Dále jsou zde uplatněny dvě smluvní pokuty v celkové výši 8 milionů korun dle výzvy k zaplacení žalovaného žalobci b) z 23. 10. 2012, kde k původním nárokům přibýly ještě nároky z porušení z článku VI. odst. 1 písm. d) Smlouvy, článku VI. odst. 1 písm. e) Smlouvy v úhrnné výši 8 milion korun, s jejímž zaplacením se dostal žalobce b) do prodlení od 27. 10. 2012. Toto vyvrací tvrzení žalobce b), že si Rozhodčí soud uměle vytvořil jakousi dvoupokutu a přisoudil tak žalovanému vůči žalobci b) něco, co nebylo požadováno v rozhodčí žalobě a jedná se tak o plnění nepovolené, nežalované, tedy nad rámec žalobních tvrzení žalovaného.

Z žádosti žalobce a) ze dne 11. 4. 2013 o vstup jako vedlejšího účastníka do řízení má soud za prokázané, že až tímto návrhem vedlejšího účastníka byla vznesena námitka nedostatku pravomoci Rozhodčího soudu, námitka podjatosti všech členů rozhodčího senátu. Žalobce a) zde uvádí v podstatě stejné skutečnosti jako v žalobě ve věci 25Cm 38/2014, kdy tvrdí, že nepodepsal dne 23. 2. 2012 plnou moc pro Mgr. V. k samostatnému jednání za žalobce b) a uzavření rozhodčí smlouvy a jmenování rozhodce za žalobce b). Proto je rozhodčí smlouva dle § 39 občanského zákoníku absolutně neplatným právním úkonem a Rozhodčí soud by měl proto řízení zastavit s tím, že požádal rozhodčí senát, aby si podle ust. § 25 odst. 1 Řádu vyžádal k rozhodnutí o pravomoci soudu stanovisko předsednictva Rozhodčího soudu. Dále žalobce by namítl podjatost všech členů rozhodčího senátu dle § 24 Řádu pro skutečnosti uváděné shora v předmětné žalobě, když dokládá propojení všech tří rozhodců s předsedou představenstva žalobce b) a jednatelem žalovaného Tomášem G. Nárok žalovaného na smluvní pokuty žalobce a) označil za smyšlený a vykonstruovaný, když ve skutečnosti žádná škoda žalovanému nevznikla a smluvní pokuta je absolutně nepřiměřená.

Z usnesení Rozhodčího soudu ze dne 30. 5. 2013 má soud za prokázané, že účast žalobce a) jako vedlejšího účastníka řízení na straně žalobce b) byla připuštěna s tím, že rozhodčí žaloba došla Rozhodčímu soudu dne 3. 12. 2012, dne 8. 2. 2013 byl ustanoven rozhodčí senát a následně se konalo dne 23. 5. 2013 jednání v sudišti v Praze. Na tomto jednání byla

vyřešena otázka pravomoci Rozhodčího soudu, kdy ani žalovaný ani žalobce b) nevznesli žádné námítky, výslovně uvedli, že tyto vůči pravomoci Rozhodčího soudu nemají. Navíc žalobce b) potvrdil, že tuto námitku nedostatku pravomoci nevznesl ani při prvním úkonu ve věci. Rovněž žalobce b) a žalovaný k dotazu rozhodčího senátu, výslovně uvedli, že vůči jeho složení nemají námitek. S jejich souhlasem bylo umožněno zúčastnit se jednání i žalobci a) jako vedlejšímu účastníku. Rozhodčí soud vyhověl návrhu žalobce a) na vstup do řízení jako vedlejšího účastníka na straně žalobce b), avšak nevyhověl žádosti o prominutí poplatku, který žalobce a) zaplatil. Důvodem byla skutečnost, že je ručitelem za závazky žalobce b). Rozhodčí senát poučil žalobce b), žalovaného i žalobce a), že vedlejší účastník žalobce a) akceptoval zvláštní podmínky pro vedení tohoto řízení a projednání sporu, jakož i vůli se těmto specifickým podřídit a byl poučen dle § 14 odst. 2 Řádu, že má stejná práva a povinnosti jako účastník s výjimkou práva na jmenování rozhodce. Z vyjádření žalovaného z 15. 4. 2013 v rozhodčím řízení vyplývá, že se vyjádřil jak k vyjádření žalobce b), tak vedlejšího účastníka v rozhodčím řízení žalobce a), tedy že oba žalobci měli prostor vyjádřit se k žalobním tvrzením v rozhodčím řízení. Byla tak plně zachována rovnost stran v rozhodčím řízení. Toto vyplývá i z vyjádření žalobce b) v rozhodčím řízení z 29. 7. 2013, které odkazuje na ústní jednání konané před Rozhodčím soudem dne 19. 7. 2013, a prokazuje, že žalobcům a) b) byla poskytnuta lhůta k vyjádření k nově doloženým důkazům žalovaného do 31. 7. 2013.

Ze zápisu z jednání konaného před Rozhodčím soudem dne 19. 7. 2013 vzal soud za prokázané, že na něm byla zamítnuta námitka nedostatku pravomoci vznesená vedleším účastníkem dle § 25 odst. 1, 2 Řádu s tím, že žalobce b) jako vedlejší účastník vstoupil do řízení podáním doručeným dne 11. 4. 2013, přičemž již žalobce a) dne 15. 3. 2013 učinil první úkon ve věci samé, kde nevznesl námitku nedostatku pravomoci Rozhodčího soudu, čehož si musel být žalobce b) jako vedlejší účastník vědom již při svém vstupu do řízení. Dále byla usnesením dle § 24 Řádu odmítnuta námitka vedlejšího účastníka co do podjatosti členů rozhodčího senátu, neboť u jednání dne 23. 5. 2013 předchozího před Rozhodčím soudem žalobce b) nevznesl námítky vůči složení rozhodčího senátu. Navíc je námitka podjatosti je zjevně limitována ust. § 14 odst. 2 Řádu, dle něhož vedlejšímu účastníku nepřísluší právo na jmenování rozhodce, proto tak není aktivně legitimován ani k námitce podjatosti členů rozhodčího senátu. Navíc tato námitka byla vznesena opožděně. Při jednání byly provedeny důkazy navržené žalobcem a), žalobcem b) i žalovaným a Rozhodčím soudem bylo žalobci a) a b) poskytnuta lhůta k prostudování doložených důkazů, proto jednání bylo odročeno na 31. 7. 2013, tedy konalo se již třetí jednání ve věci před Rozhodčím soudem.

Z vyjádření žalobce a) z 31. 7. 2013 má soud za to, že i ten reagoval na výzvu Rozhodčího soudu při ústním jednání dne 19. 7. 2013 k tomu, aby se vyjádřil k novým důkazním návrhům žalovaného, a to výpisů z katastrů nemovitostí týkajících se rezervovaných pozemků a výňatku z územního plánu. Žalobci a) tak byla Rozhodčím soudem poskytnuta možnost vyjádřit se k nově založeným důkazům žalovaného v rozhodčím řízení.

Ze souhrnného vyjádření žalovaného k podání žalobce b) z 29. 7. 2013 a žalobce a) z 31. 7. 2013 ze dne 8. 8. 2013 vyplývá, že všichni účastníci Rozhodčímu soudu předkládali důkazy, které byly projednávány a čteny. Tam, kde žalobce a) žádal provedení důkazu originálem listiny, bylo toto Rozhodčím soudem učiněno a k takto provedeným důkazům neměli účastníci řízení, včetně vedlejšího účastníka žalobce a) nad rámec svých písemných podání připomínek, jak je patrné z protokolu z 23. 5. a 19. 6. 2013 jednání před Rozhodčím soudem. Účastníci se neshodli pouze v kvalifikaci skutkového stavu a obsahu listin, jakož i v právní argumentaci stran.

Z repliky žalobce b) v rozhodčím řízení ze dne 19. 8. 2013 má soud za to, že mu tak bylo umožněno reagovat na shora uvedené vyjádření žalovaného ze dne 8. 8. 2014, stejně tak z vyjádření žalobce a) ze dne 14. 10. 2014 v rozhodčím řízení vyplývá, že mu byla doručena dne 1. 10. 2013 výzva Rozhodčího soudu, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení této výzvy, učinil

veškerá případná doplnění skutkových tvrzení a veškeré důkazní návrhy, případně aby se vyjádřil, či reagoval na tvrzení a vyjádření ostatních stran. Žalobce b) se takto vyjádřil s tím, že závěrečný návrh předloží soudu v písemné podobě na ústním jednání konaném dne 24. 9. 2013, tedy již na třetím jednání konaném před Rozhodčím soudem.

Ze závěrečného návrhu žalovaného z 24. 10. 2013 soud zjistil, že podrobně popisuje jednotlivých pět smluvních pokut jako žalobcem uplatněných nároků ze Smlouvy.

Ze zápisu z ústního jednání Rozhodčího soudu z 24. 10. 2013 má soud za prokázané, že zde žalobce b) odmítl smírný návrh na zaplacení částky 10 milionů korun s tím, že navrhoval zaplacení pouze 2 milionů korun, znemožnil tak uzavření tohoto smíru žalobci b). Byly tak prováděny při jednání další důkazy, k nimž se žalobce b), žalovaný ani žalobce a) nevyjádřili, krom vyjádření žalobce a) ke konkrétnímu důkazu. Při tomto jednání bylo ukončeno dokazování a stranám poskytnuta lhůta k podání závěrečných návrhů do 15. 11. 2013 poté, co byly strany bez dalších skutkových tvrzení a důkazních návrhů.

Ze závěrečného návrhu žalobce b) z 2. 11. 2013 v rozhodčím řízení má soud za prokázané, že se žalobce b) k jednotlivým tvrzením žalovaného a jím uvedeného právního posouzení opakovaně vyjadřoval v průběhu rozhodčího řízení, a proto odkázal na svá předchozí vyjádření, dále se jedná o věcné vyjádření k jednotlivým nárokům žalovaného na pět smluvních pokut.

Z usnesení Rozhodčího soudu ze dne 27. 12. 2013 má soud za prokázané, že došlo k ukončení projednání sporu a stranám bude doručen písemný rozhodčí nález bez ústního vyhlášení, a to poté, co žalovaný dne 11. 11. 2013, žalobce b) dne 18. 11. 2013 a žalobce a) dne 18. 11. 2013 doručili Rozhodčímu soudu své závěrečné návrhy.

Z rozhodčího nálezu Rsp 2487/12 ze dne 15. 4. 2014 má soud za prokázané, že se Rozhodčí soud podrobně zabýval jak námitkami žalobce a), co do nedostatku pravomoci Rozhodčího soudu, co do podjatosti rozhodčího senátu a návrhem na vyloučení rozhodců, uložil žalobci b) zaplatit částku 8 milionů korun s příslušenstvím s tím, že shledal podmínky pro uložení dvou smluvních pokut z celkem pěti, proto byl žalobní návrh ve zbývající části 12 milionů korun s příslušenstvím zamítnut. Soud tak nemá za to, že by byl žalobce b) odsouzen k plnění nemožnému nebo nad rámec rozhodčí žaloby žalovaného. Rozhodčí soud zde podrobně popisuje všechna jednání před Rozhodčím soudem, která proběhla. Dospěl sice k závěru na str. 17 a 25 rozhodčího nálezu a zvláště na str. 44 rozhodčího nálezu, dle něhož plná moc, na základě které mohla být uzavírána rozhodčí smlouva, není procesní plnou mocí, přičemž uzavření rozhodčí doložky nelze považovat za úkon v řízení a nelze aplikovat ust. § 21 o. s. ř., kdy s odkazem na usnesení NS ČR 30Cdo 4354/2010 z 22. 3. 2012 nemá rozhodčí smlouvu za platně uzavřenou. Zároveň však Rozhodčí soud poukázal na ust. § 15 odst. 2 ZRŘ, dle něhož v daném případě námitku nedostatku pravomoci zakládající se na neexistenci neplatnosti nebo zániku rozhodčí smlouvy, nejde-li o neplatnost z důvodu, že ve věci nebylo možno rozhodčí smlouvu uzavřít, může strana vznést nejpozději při prvním úkonu ve v řízení týkající se věci samé. To neplatí pouze v případě sporu ze spotřebitelských smluv, kterým tento spor není.

Vzhledem k tomu, že tuto námitku neučinil tak, jak shora uvedeno žalobce b) při prvním úkonu ve věci, ale až následně žalobce a) jako vedlejší účastník, Rozhodčí soud tak námitku nedostatku své pravomoci zamítl.

Rozhodčí soud se podrobně zabýval i námitkou podjatosti a jejich shora uvedené propojenosti všech členů rozhodčího senátu vznesenou žalobcem a). Rozhodčí soud zde poukázal na přiměřené užití o. s. ř. dle § 30 ZRŘ. Za situace, kdy žalovaný i žalobce b) výslovně sdělili u jednání 23. 5. 2013, že nemají námitky vůči pravomoci Rozhodčího soudu, ani složení rozhodčího senátu, když námitka nedostatku pravomoci vznesená vedlejším

účastníkem žalobcem a) byla při jednání dne 19. 7. 2013 tak, jak shora uvedeno zamítnuta, neboť jí nevzněl žalobce b) při prvním úkonu v řízení.

Rozhodčí soud odkázal na Řád Rozhodčího soudu, kterým obecný soud rozhodující ve věci provedl rovněž důkaz (při jednání ve věci), vedlejší účastník tak dle Rozhodčího soud nemůže mít víc práv, než žalobce b) a nemůže mu zabránit podřídit se rozhodování Rozhodčího soudu, přestože nebyla platně či vůbec uzavřena rozhodčí doložka.

Co se týká námitky žalobce b) k podjatosti členů rozhodčího senátu, tato byla rozhodčím senátem odmítnuta, neboť jí mohou vznášet strany sporu, nikoliv vedlejší účastník. Takováto námitka do zahájení prvního ústního jednání vznesena nebyla, naopak při jednání dne 23. 5. 2013 žalobce b) uvedl, že nemá žádných námitek proti složení rozhodčího senátu. Námitka podjatosti je navíc limitována ust. § 14 odst. 2 Řádu Rozhodčího soudu, dle něhož vedlejšímu účastníku nepřísluší ani právo na jmenování rozhodce a dále § 24 odst. 1 Řádu, podle kterého je každá ze stran oprávněná vznést námitku podjatosti rozhodce, předsedy rozhodčího senátu nebo jediného rozhodce, jestliže se zřetelem na poměr věci, k účastníkům, nebo zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich podjatosti. Nejedná se o spotřebitelský spor, kdy je možno tuto námitku vznést kdykoliv v průběhu řízení. Do zahájení jednání u prvního ústního jednání nebyla žádná taková námitka vznesena a žalobce b) se k složení rozhodčího senátu výslovně vyjadřoval podání doručeným Rozhodčímu soudu dne 30. 4. 2013 a žádnou takovou námitku nevzněl. Vedlejší účastník tak nemůže postupovat proti žalobci b) a protahovat tak rozhodčí řízení.

Rozhodčí nález pak dále popisuje konání všech rozhodčích jednání, i podrobná vyjádření stran sporu a vedlejšího účastníka a reakce na toto podání. Obsahuje podrobné odůvodnění rozhodnutí, vysvětlení, proč má za to, že žalobce b) v první oblasti Smlouvy o prodeji části podniku shledal oprávněný nárok na dvě smluvní pokuty po 4 milionech korun, a co do zbytku shledal nárok neoprávněným. Nejednalo se tak o rozhodnutí, kterého by se žalovaný v rozhodčím řízení nedomáhal proti žalobci b), ani rozhodnutí překvapivé či nevyplývající z průběhu rozhodčího řízení při několika jednáních Rozhodčího soudu, kde byla účastníkům poskytnuta možnost se vyjádřit ve věci samé k důkazním návrhům a skutkovým tvrzením protistrany, včetně žalobce b) jako vedlejšího účastníka.

Z opisu seznamu akcionářů žalobce b) ze dne 4. 6. 2012 má soud za prokázané, že jimi jsou krom žalobce a) i Libor A., Ondřej P. a společnost Bus Line a.s.

Z Rozhodčímu soudu neodeslané verze žalobní odpovědi žalobce b) ze dne 14. 3. 2013 připravené advokátem žalobce b) má soud za to, že zde byl původně uveden návrh, aby Rozhodčí soud rozhodl o nedostatku své pravomoci, když byla zpochybněna plná moc předsedy představenstva žalobce b) Mgr. V.. Tento návrh však zaslán právním zástupcem žalobce b) JUDr. T. nebyl, neboť si předseda představenstva žalobce b) Mgr. V. a další člen představenstva Ing. R. nepřejí napadat platnost rozhodčí doložky, kdy dávají přednost projednání věci před Rozhodčím soudem. Neboť (na rozdíl od Evropského rozhodčího centra s. r. o.), je u něj záruka nezávislého rozhodování, jak vyplývá z e-mailu právníka žalobce b) JUDr. Zdeňka T. mimo jiné i žalobci a) ze dne 13. 3. 2013 a 8. 3. 2013 a e-mailové korespondence JUDr. T. s členy představenstva žalobce b), včetně žalobce a). Tato pracovní verze tak nebyla Rozhodčímu soudu úmyslně žalobcem b) zaslána.

Ze Smlouvy o smlouvě budoucí o prodeji části podniku ze den 9. 10. 2010 má soud za prokázané, že byla uzavřena žalobcem b) a žalovaným a jako ručiteli krom žalobce a) Mgr. Jiřím V., Liborem A. a Ondřejem P. Na ní navazovala Smlouva o prodeji části podniku uzavřená mezi žalobcem b) jako prodávajícím žalovaným jako kupujícím, která rovněž jako předchozí smlouva o smlouvě (budoucí v článku XII.), zde v článku IX. obsahovala rozhodčí

doložku dle níž spory budou řešeny rozhodcem jmenovaným Evropským rozhodčím centrem s. r. o. dle jeho rozhodčího Řádu.

Právní subjektivitu žalobce b) má soud za prokázanou výpisem z obchodního rejstříku (dále jen OR) žalobce b), dle něhož členem jeho představenstva je žalobce a). Dle výpisu z OR žalobce b) za představenstvo jednájí jménem společnosti vždy tři členové představenstva společně a podepisování se děje tak, že k zapsané nebo vytištěné obchodní firmě připojí svůj podpis členové představenstva.

Z plné moci z 23. 2. 2012 žalobce b) má soud za to, že je v řízení žalobcem a) vyvraceno, že by on a L. A. podepsali plnou moci předsedovi představenstva žalobce b) Mgr. Jiřímu V. k jednání za žalobce b) týkající se prodeje podniku. Soud tak má za to, stejně jako rozhodčí senát, že na základě této plné moci, i kdyby byla podepsána žalobcem b) a L. A., (což Tito popírají), nebyl oprávněn předseda představenstva Mgr. Jiří V. jednat za žalobce b), pokud se nejednalo o procesní úkony před soudem.

Z rozhodčí smlouvy ke smlouvě o Smlouvě budoucí o prodeji části podniku ze dne 13. 8. 2012, má soud za prokázané, že jí s žalovaným podepsal za žalobce b) Mgr. Jiří V. na základě shora uvedené plné moci a byla jí založena rozhodčí pravomoc Rozhodčího soudu, když žalobce b) jako prodávající jmenoval pro případ sporu rozhodcem za svou stranu JUDr. Romana B., žalovaný JUDr. Martina M.

K těmto osobám provedl soud dokazování, a to výtiskem z internetové stránky xxx xxx, výtiskem z internetové stránky místního sdružení xxx xxx, výtiskem z internetové stránky statutárního města xxx, výtisky z internetových stránek xxx, výňatkem z publikace xxx xxx xxx xxx xx, e-mailovou komunikací mezi členy představenstva žalobce b) a právními zástupci žalobce b).

Z těchto důkazů má soud za prokázané, že žalobce b) navrhoval jako rozhodce osoby jemu známé, jak z činnosti ve xxx xxx xx xxx xxx, tak ze zastupitelstva xxx xxx xxx i z jejich členství xxx. Toto však nepovažuje soud za podstatné vzhledem k tomu, že je logické, že žalobce b) i žalovaný zvolili rozhodce z osob jim známých, k nimž měli důvěru a zejména, i proto účastníci řízení podjatost rozhodců nenamítali.

Závěr dle § 31 písm. b) a c) ZRŘ a § 33 ZRŘ tak plně dopadá na danou situaci, kdy žalobce b) neuplatnil, ač mohl uplatnit takovýto důvod zrušení rozhodčího nálezu v rozhodčím řízení za situace, že se nejednalo o spotřebitelskou smlouvu. Z článku xxx xxx xxx xxx xxx soud nezjistil žádné skutečnosti podstatné pro řízení, krom tvrzení, že Jiří V. se jako xxx xxx žalobce b) měl v minulosti vztahy s Tomáše G. za žalovaného z obchodního styku.

Ani z OR společnosti xxx xxx. soud krom skutečnosti, že předsedou rozhodčí rady byl Mgr. Jiří V. a členem Libor A. a Ondřej P. a jediným akcionářem žalobce b), nezjistil jiné skutečnosti, než ty které by odůvodňovaly eventuální návrhy žalobců a) a b) na odložení vykonatelnosti rozhodnutí Rozhodčího soudu, neboť žalobce b) nemá majetek, který by mohl být exekuvován a hrozí jeho insolvence. Když společnost xxx xxx dle tvrzení žalobce a) splácí vysoký bankovní úvěr, který byl na výstavu fotovoltaiické elektrárny poskytnut a jedná se ze strany žalobce b) pouze o holdingovou společnost, která žádnou jinou obchodní činnost neprovozuje a v současné době nemá žádný příjem.

Ani z výpisu z OR žalovaného, OR společnosti xxx xxx, xxx, soud žádná relevantní zjištění neučinil krom zjištění, že jako společník je uveden firma xxx xxx. Z článku z internetového portálu xxx vyplývá jednání předsedy představenstva žalobce b) Jiřího V. za xxx xxx, xxx, což žalobce b) odmítá. Z článku ohledně xxx xxx, xxx z encyklopedie

wikipedie má soud za prokázané, že je zde uveden jako zástupce této společnosti předseda představenstva žalobce b) Jiří V.

Iz diagramu vlastnické struktury žalovaného, soud nezjistil jiné skutečnosti, než že je zde naznačeno spojení přes společnost xxx xxx., která je společníkem xxx xxx, xxx a zároveň jediným akcionářem žalovaného, toto však nemá pro rozhodování soudu ve věci význam krom toho, že prokazuje kontakty předsedy představenstva žalobce b). Navíc žalobcem b) popírané s podnikatelskou strukturou žalovaného.

Soud má především z provedeného dokazování za to, že ve věci proběhla před Rozhodčím soudem tři jednání, na nichž strany měly možnost uvést svá skutková tvrzení a označit důkazy, a byl jim tak poskytnut dostatečný prostor, aby dle ust. § 31 písm. e) ZRŘ mohly věc před rozhodci projednat.

Žalobci a) b) byli poučeni dle ust. § 118a odst. 2 o. s. ř. o jiném právním názorem soudu, co do žalobce a) na nemožnost vznést jako vedlejší účastník (poté, co tak neučinil hlavní účastník v rozhodčím řízení žalobce b)) námitku nedostatku pravomoci Rozhodčího soud. Stejně tak námitku podjatosti, že se věci účastnili rozhodci, kteří nebyli dle rozhodčí smlouvy k projednání věci oprávněni. Žalobce b) byl poučen o tom, že se dle názoru soudu nejedná o situaci, kdy by žalobci b) nebyla dle § 31 písm. e) ZRŘ poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat, ani dle § 31 odst. f) ZRŘ, že rozhodčí nález odsuzuje žalobce b) k plnění, které nebylo oprávněným žádáno nebo plnění podle tuzemského práva nemožnému či nedovolenému.

Po tomto poučení a poskytnutí lhůty 30 dnů kterou účastníci využili k doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů dle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. byli žalobci a) b) bez dalších skutkových tvrzení a důkazních návrhů, stejně jako žalovaný. Soud tak provedl veškeré důkazní návrhy navržené účastníky a dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky k vyhovění žalobě.

Zejména soud odkazuje na ust. § 33 ZRŘ, dle něhož soud zamítne návrh na zrušení rozhodčího nálezu, který se opírá o důvody § 31 písm. b) nebo c), (že rozhodčí smlouva je z jiných důvodů neplatná, nebo byla zrušena, nebo se na dohodnutou věc nevztahuje a že se věci účastnil rozhodce, který nebyl podle rozhodčí smlouvy ani nijak povolán k rozhodování nebo neměl způsobilost být rozhodcem), pokud tyto námitky žalobce b) jako účastník rozhodčího řízení, který se domáhá zrušení rozhodčího nálezu neuplatnil, ač mohl takový důvod v rozhodčím řízení vznést nejpozději, než žalobce b) začal jednat ve věci samé. Neboť se nejedná o spor ze spotřebitelské smlouvy. Soud má tak za to, že vedlejší účastník v rozhodčím řízení, který nemůže jmenovat rozhodce, nemůže tak namítat ani jejich podjatost, stejně jako celého senátu Rozhodčího soudu a nemůže tak prodloužit žalobci b) lhůtu k uplatnění důvodů pro zrušení rozhodčího nálezu dle ust. § 31 b) nebo c) ZRŘ. Navíc žalobce b) vysvětlil, proč tyto námitky v rozhodčím řízení neučinil a nenamítá je doposud.

Z provedeného dokazování má soud za prokázané, že dle § 31 písm. e) ZRŘ byla na třech jednání Rozhodčím soudem žalobcům a) i b) plně poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat, pokud jim nebylo výslovně dáno poučení dle § 118a o. s. ř. soud zde odkazuje na pouze přiměřené užití o. s. ř. dle § 30 ZRŘ.

Soud ani nemá za to, že by zde byl dán důvod pro zrušení rozhodčího nálezu dle ust. § 31 písm. f) ZRŘ, tedy že by odsuzoval žalobce b) k plnění, které nebylo oprávněným žádáno, nebo k plnění podle tuzemského právo nemožnému či nedovolenému. Za situace, že bylo

žalováno pět smluvních pokut po 4 milionech korun ze Smlouvy, byly přiznány dvě smluvní pokuty. Tedy na místo 20 milionů bylo přiznáno pouze 8 milionů korun a žaloba byla co do 12 milionů korun Rozhodčím soudem zamítnuta. I z toho nemá soud za to, že by se zde jednalo o podjatost Rozhodčího soudu či odsouzení žalobce b) k plnění, které nebylo žalovaným žádáno v rozhodčím řízení.

K jednotlivým důvodům, pro něž navrhuje žalobce a) zrušit rozhodčí nález soud uvádí:

I samotný Rozhodčí soud shledal rozhodčí smlouvu uzavřenou žalobcem b) na základě zpochybněné plné moci ze dne 23. 2. 2012 za neplatnou, stejně jako neplatná je i rozhodčí smlouva ke smlouvě o smlouvě budoucí o prodeji části podniku ze dne 9. 6. 2010 uzavřená dne 13. 8. 2012. Proto v ní platně nemohl žalobce b) l jmenovat rozhodce JUDr. Romana B., LL.M. a žalovaný JUDr. Martina M. I s odkazem na žalobcem a) citovanou judikaturu NS sp. zn. 29Cdo 2636/2009, pokud předseda představenstva žalobce při sjednání rozhodčí smlouvy nedodržel způsob jednání podle § 13 a § 191 obch. z., vede to tak k tomu, že takový učiněný právní úkon není právním úkonem akciové společnosti (nelze jej žalobci b) přičítat) a nezavazuje jej. Nejedná se tak ani o absolutní, ani o relativní neplatnost, ale o nulitní úkon žalobce b).

Nicméně je nutno přihlídnout k tomu, že žalobce a) měl v rozhodčím řízení postavení vedlejšího účastníka, který dle § 14 odst. 2 Řádu má stejná práva a stejné povinnosti jako účastník, krom jmenování rozhodce. Z toho Rozhodčí soud správně dovodil, že nemůže namítat ani podjatost rozhodce či celého rozhodčího senátu podle § 24 Řádu. Je skutečností, že dle § 24 odst. 2 Řádu, pokud je námítka podjatosti směřována proti dvěma nebo všem rozhodcům rozhoduje o vyloučení předsednictvo. Soud má tak za to, že i o návrhu žalobce a) na vyloučení všech rozhodců pro podjatost mělo rozhodovat předsednictvo Rozhodčího soudu. Vzhledem k tomu, že k takovému návrhu není podle názoru soudu oprávněn, pokud postupuje v rozporu se zájmy účastníka, na jehož straně vystupuje vzhledem k přiměřenému použití o. s. ř. dle § 30 ZRR. Podle ust. § 93 o. s. ř. použitého přiměřeně připustil Rozhodčí soud účast žalobce a) jako vedlejšího účastníka vzhledem k jeho zájmu na výsledku řízení za situace, že je ručitelem pohledávky žalované proti žalobci b) z titulu smluvní pokuty ze Smlouvy. Podle § 93 odst. 3 o. s. ř. má sice v řízení stejná práva a povinnosti jako účastník, jedná však sám za sebe. Jestliže jeho úkony odporují úkonům účastníka, kterého v řízení podporuje, posoudí je soud po uvážení všech okolností.

V daném případě Rozhodčí soud postupoval přiměřeně ust. § 93 odst. 3 o. s. ř., kdy po uvážení všech okolností zamítl návrh žalobce a), který vstoupil do řízení, aby podporoval žalobce b) a byl tak povinen přijmout stav řízení, o němž byl i Rozhodčím soudem poučen. Tedy o tom, že žalobce b) ve svém prvním úkonu ve věci – vyjádření k žalobě, jak vyplývá i z e-mailové komunikace jeho právního zástupce s členy představenstva žalobce b) úmyslně nenamítl ani nedostatek pravomoci Rozhodčího soudu.

Podle ust. § 15 odst. 1 ZRR Rozhodčí soud podrobně zkoumal svou pravomoc a rozhodl usnesením o tom, že námítku nedostatku pravomoci žalobce b) jako vedlejšího účastníka v řízení zamítá. Důvodem byla skutečnost dle § 15 odst. 2 ZRR, že námítku nedostatku pravomoci zakládající se v daném případě na neexistenci rozhodčí smlouvy, a nešlo-li o neplatnost důvodu, že ve věci nebylo možno rozhodčí smlouvu uzavřít, může strana vznést nejpozději při prvním úkonu v řízení týkajícího se věci samé. A to za situace, že se nejedná o spotřebitelské smlouvy.

V daném případě sice soud prvního stupně s odkazem na závěry odvolacího soudu v jeho rozhodnutí 1Cmo 157/2014 – 37 v této věci chápe pojem procesní strany dle § 31 ZRR

šířeji, než na pojem účastníků, kdy z hlediska systematického výkladu marginální rubrika § 90 – 93 o. s. ř. nazvaná účastníci obsahuje v § 93 též úpravu vedlejšího účastníku. Třebaže pak podání žaloby dle § 31 ZRŘ nelze ztotožnit s žádným řádných ani mimořádných opravných prostředků podle o. s. ř., vedlejší účastenství žalobce b) Rozhodčí soud ve svém usnesení Rsp 2487/12 z 30. 5. 2013 připustil.

Z toho má soud prvého stupně za to, že takovýto návrh vedlejší účastník podat může, avšak nejpozději při prvním úkonu účastníka řízení, na jehož straně vystupuje. Zejména však bylo na Rozhodčím soudu, aby posoudil dle všech okolností věci dle § 93 odst. 3 o. s. ř., zda námitku nedostatku pravomoci Rozhodčího soudu může vznášet vedlejší účastník v rozporu s jasně projevenou a k dotazu Rozhodčího soudu potvrzenou vůli žalobce b), podřídít se pravomoci Rozhodčího soudu, aby tak vyloučil rozhodčí doložku, která by spor žalovaného a žalobce b) odkazovala na rozhodce ad hoc.

Proto má soud za to, že Rozhodčí soud dle zápisu z jednání z 19. 7. 2013 dle § 25 odst. 1 a 2 Řádu námitku nedostatku pravomoci vznesenou žalobcem a) jako vedlejším účastníkem oprávněně zamítl. Když žalobce a) jako vedlejší účastník požádal o vstup do řízení dne 11. 4. 2013 za situace, kdy se již žalobce b) dne 15. 3. 2013 ve věci vyjádřil, aniž by vznesl námitku nedostatku pravomoci. Žalobce a) si tak musel být vědom, že vstupuje do řízení, kde již tato otázka je vyřešena, když navíc při jednání dne 23. 5. 2013 žalobce b) výslovně prohlásil, že nemá námitku vůči pravomoci Rozhodčího soudu.

Při jednání dne 19. 7. 2013 rovněž Rozhodčí soud odmítl námitku žalobce b) k podjatosti členů rozhodčího senátu se správným odkazem na § 14 odst. 2 Řádu, dle něhož žalobci a) nepřísluší právo na jmenování rozhodce, což mu znemožňuje namítat i podjatost rozhodců za situace, že toto nenamítal žalobce b) a žalobce a) vstoupil do řízení za situace, že již byla možnost podání námítky podjatosti členů rozhodčího senátu vyřešena tím, že jí nenamítl žalobce b). Navíc žalobce a) nadále tvrdí pouze to, že se rozhodci znají navzájem z xxx xxx, činnosti v xxx xxx xxx xxx či v xxx xxx xxx a xxx města xxx. Znají se tak s xxx xxx žalobce b) Mgr. V. a s xxx žalovaného Tomášem G. Je logické, že účastníci řízení při výběru rozhodce zvolí osobu, k níž mají důvěru a je jim známa.

Ani ze všech dokladů předložených žalobcem a), jimiž soud provedl důkaz, však nemá za prokazané, že by měli takový poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, že by byl dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti dle § 24 odst. 1 Řádu. Soud poukazuje na to, že dle § 24 odst. 1 Řádu námitka podjatosti musí být vznesena nejpozději do zahájení prvního ústního jednání. Toto se ve věci konalo dne 23. května 2013 a k tomuto jednání jí žalobce b) jako účastník řízení nevznesl, pokud tak žalobce a) vstoupil do řízení po tomto jednání a ve svém návrhu na vstup do řízení učinil námitku dne 11. 4. 2013, nemohl Rozhodčí soud rozhodnout jinak, než že tuto námitku odmítl. A to bez ohledu na to, zda rozhodoval samotný rozhodčí senát či předsednictvo Rozhodčího soudu.

Ust. § 24 odst. 1 Řádu sice uvádí, že i k námitce podjatosti vznesené později se přihlédne jen, pokud k jejímu opožděnému vznesení vedly důvody zvláštního zřetele hodné. Tyto důvody však Rozhodčí soud, ani soud zdejší neshledal.

Soud má zejména za to, že byla Rozhodčím soudem správně posouzena situace, kdy vedlejší účastník vstupuje do řízení a přijímá stav v okamžiku, kdy do řízení vstoupil, přestože při použití výkladu pojmu strana jako pojmu užšího, než účastník řízení by tuto námitku, pokud by se účastnil řízení od počátku měl. Soud má však za to, že jí nevznesl před prvním jednáním ve věci a nemůže jí vznášet proti výslovné vůli účastníka, na jehož straně vystupuje.

Toto jsou důvody, proč soud podle § 33 ZRŘ zamítl návrh na zrušení rozhodčího nálezu, který se opírá o důvody § 31 písm. b) neexistence rozhodčí smlouvy nebo písm. c)

účasti rozhodce, který nebyl podle rozhodčí smlouvy, ani jinak povolán k rozhodování či neměl způsobilost být rozhodcem. V daném případě šlo o námitku podjatosti všech členů rozhodčího senátu žalobce a). neboť strana, která se domáhá zrušení rozhodčího nálezu, neuplatnila, ač mohla takový důvod v rozhodčím řízení nejpozději, než začala jednat ve věci samé. Žalobce b) se tohoto důvodu zrušení rozhodčího nálezu nedomáhá a žalobce a), ač jej uplatnit mohl, zvláště pokud by byl v souladu s vůlí žalobce b), na jehož straně vystupoval (což nebyl), jej uplatnil v rozhodčím řízení opožděně. Navíc co do námítky podjatosti všech členů rozhodčího senátu má soud za to, že k takovéto námitce nebyl ani oprávněný, když nemůže rozhodce jmenovat.

Co do shodných námitek obou žalobců dle § 31 písm. e) ZRŘ, že jím nebyla Rozhodčím soudem poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat, odkazuje soud na judikát VS v Praze rozsudek ze dne 16. 9. 2014 č.j. 1Cmo 351/2013 – 298 a související rozsudky NS ze dne 28. 3. 2012 sp. zn. 32Cdo 4706/2010 a z 29. 1. 2014 sp. zn. 32Cdo 1546/2012, dle nichž za překvapivé (nepředvídatelné) je v ustálené soudní praxi považováno takové rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení posuzuje projednávanou věc originálním způsobem, tj. které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení předvídat, a jehož přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat. Soud je si sice vědom toho, že věcně není oprávněn rozhodčí řízení přezkoumávat, má však za to, že z rozhodčího nálezu, Smlouvy, třech protokolů o jednání Rozhodčího soudu má za to, že proti žalobci b) byla podána žaloba na zaplacení pěti smluvních pokut za porušení povinností žalobce b) jako prodávajícího při prodeji části podniku tak, jak vyplývala z článku X. odst. 3 smlouvy o smlouvě budoucí o prodeji části podniku ze dne 9. 6. 2010 uzavřené mezi žalobcem b) jako prodávajícím a žalovaným jako kupujícím. Pokud Rozhodčí soud žalovanému přisoudil z 20 milionů Kč smluvních pokut pouze 8 milionů Kč, když shledal na místo pěti porušení povinností prodávajícího pouze dvě, nejedná se podle názoru soudu o překvapivé rozhodnutí. Nejde tak o rozhodnutí, k němuž by se účastníci rozhodčího řízení nemohli předem vyjadřovat, vznášet skutková tvrzení a navrhopvat k nim důkazy, k čemuž byli v průběhu rozhodčího řízení Rozhodčím soudem několikrát vyzváni.

K požadavku předvídatelnosti soudního rozhodnutí je nutno, krom poukazu na pouze přiměřené použití o. s. ř. dle § 30 ZRŘ poukázat i na to, že rozhodčí řízení bylo zahájeno a do značné části proběhlo na konci roku 2012 a především v roce 2013. (rozhodčí žaloba došla Rozhodčímu soudu dne 7. 12. 2012). Až s účinností od 1. 1. 2014 se po novele provedené zákonem č. 293/2013 Sb. Je založena zásada předvídatelnosti v § 6 o. s. ř., dle něhož je soud povinen v řízení postupovat předvídatelně a v součinnosti s účastníky řízení tak, aby ochrana práv byla rychlá a účinná, a aby skutečnosti, které jsou mezi účastníky sporné, byly podle míry jejich účasti spolehlivě zjištěny. Do značné míry souvisí předvídatelnost rozhodnutí s poučovací povinností soudu, která je obecně upravena v ust. § 5 o. s. ř. a dále v § 118 o. s. ř. Soudní praxe dovodila i to, že povinnost vyzvat účastníka neunášejího břemeno tvrzení a důkazní břemeno k tomu, aby zvýšil svou procesní aktivitu, se vztahuje podpůrně i na rozhodčí řízení. Obecné soudy tak mohou výjimečně rozhodčí nálezy zrušit, nebyla-li straně v řízení před rozhodci poskytnuta možnost věc projednat, mimo jiné i protože nepostupoval rozhodce předvídatelně. Avšak péče Rozhodčího soudu o účastníka má své meze, neboť ne každé rozhodnutí je překvapivé proto, že účastník byl ve sporu neúspěšný, neboť neunesl břemeno důkazní či tvrzení. V daném případě byl dokonce žalobce b) ve věci převážně úspěšný. Navíc rozhodčí řízení je neformální, pružnější a má být rychlejší, než řízení soudní a vzhledem k tomu se na něj použije ust. § 118a o. s. ř. jen podpůrně.

Pokud v daném případě byl žalobce b) účasten třech jednání před rozhodcem a žalobce a) jako vedlejší účastník, který do řízení vstoupil později, účasten dvou jednání před rozhodčím senátem, měl možnost reagovat na tvrzení a návrhy žalovaného a nemůže se dovolávat zrušení nálezu obecným soudem jen proto, že nebyl formálně poučen podle ust. § 118a o. s. ř.

Soud odkazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 32Cdo 4706/2010 z 28. 3. 2012, dle něhož je plnění poučovací povinnosti v rozhodčím řízení na místě i tehdy, má-li eliminovat situaci, kdy by postup rozhodce nebo vydaný rozhodčí nález mohl být pro účastníka rozhodčího řízení překvapivý, nebo kdyby jím mohl být zaskočen. Dle rozhodnutí NS ČR 32Cdo 1546/2012 – 132 z 29. 1. 2014 je však třeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda bylo poučení podle ust. § 118a o. s. ř., jehož smyslem je zabránit tomu, aby byl účastník ve sporu neúspěšný proto, že neunesl břemeno tvrzení či důkazní namíste a jestli případné neposkytnutí poučení znamenalo, že účastník nebyla dána příležitost chybějící tvrzení či důkazy doplnit. V řízení však bylo prokázáno z rozhodčího spisu, že zde proběhla tři jednání, při nichž byla Rozhodčím soudem vydávána usnesení, na základě kterých účastníci doplňovali svá tvrzení, k čemuž jim byl poskytnut rozsáhlý prostor, stejně jako k důkazním návrhům. Předmětem rozhodčího řízení přitom byly nároky ze smluvní pokuty, k jejíž existenci bylo vedeno značně rozsáhlé dokazování. V průběhu řízení však nedošlo k odlišnému právního posouzení těchto nároků, než jako smluvních pokut, z níž by vyvstala potřeba doplnit tvrzení, popř. navrhnout další důkazy. Navíc další důkazy ani účastníci rozhodčího řízení nenavrhovali a na základě zjištěného skutkového stavu byla věc posouzena tak, že bylo z větší části co třech smluvních pokut žaloba žalovanému zamítnuta a pouze dvě smluvní pokuty, tedy z 20 milionů Kč 8 milionů Kč bylo uloženo žalobci b) žalovanému zaplatit. Proto má odvolací soud za to, že nebylo na místě poučení podle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k skutkovým tvrzením ani důkazním návrhům. Nebylo zde na místě ani poučovat je dle ust. § 118a odst. 2 o. s. ř. o jiném právním posouzení věci.

Když za překvapivé (nepředvídatelné) je v ustálené soudní praxi používáno takové rozhodnutí, které z pohledu předcházejícího řízení posuzuje projednávanou věc originálním způsobem, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků předvídat, a jehož přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat. O takovouto situaci v posuzované věci rovněž nejde, neboť rozhodci rozhodli o nároku na smluvní pokutu, tedy o nárocích, které byly takto v rozhodčím řízení uplatněny a byly shledány z části důvodnými na základě řádně provedeného dokazování. Proto důvod pro zrušení rozhodčího nálezu uvedený v ust. § 31 odst. 1 písm. e) ZRŘ není dán, neboť žalobci nebyla odňata možnost věc před rozhodci projednat a nedošlo k porušení ust. § 118a odst. 1, 2, 3 o. s. ř., jehož přiměřené použití v řízení před rozhodci stanoví § 30 ZRŘ. Toto rozhodnutí není rovněž nepředvídatelné.

Podle ust. § 31 písm. f) o. s. ř. tak není dán ani důvod zrušení rozhodčího nálezu, neboť tento rozhodčí nález neodsuzuje stranu k plnění, které nebylo oprávněným žádáno, nebo k plnění, které je podle tuzemského práva nemožné či nedovolené. Tak jak shora uvedeno, bylo žádáno zaplacení pěti smluvních pokut po 4 milionech korun, celkem 20 milionů Kč s příslušenstvím. Žalobce byl odsouzen k zaplacení dvou smluvních pokut ve výši celkem 8 milionů Kč s příslušenstvím, jinak byla žaloba zamítnuta.

Nejedná se tak o rozhodnutí, které by nebylo žalovaným ve věci žádáno a žalobce b) nebyl odsouzen k plnění, které je podle tuzemského práva nemožné či nedovolené. Soud zde poukazuje i na nález Ústavního soudu I. ÚS 3227/07 ze dne 8. 3. 2011, dle něhož nemůže být rozhodnutí rozhodce překvapivé, protože ZRŘ poučovací povinnost rozhodce neupravuje, je na místě přiměřené použití o. s. ř. dle § 30 ZRŘ. Kontrolní funkce obecných soudů však musí

být ve vztahu k rozhodčímu řízení vyvážena tak, aby na jedné straně nebylo popřeno pravidlo, že i v řízení před rozhodci má být poskytována právní ochrana, a na straně druhé, aby tím nebyly setřeny výhody rozhodčího řízení a taky jeho praktická využitelnost. Řízení o zrušení rozhodčího nálezu soudem proto nemůže být koncipováno obdobně jako opravná řízení v civilním řízení soudním, natož řádná opravná řízení. Kontrolní funkce soudů nezahrnuje přezkum věcné správnosti rozhodčího nálezu (rozpor s hmotným právem), kontrola se může zaměřovat pouze na posouzení stěžejních otázek procesní povahy, např. zda rozhodčí řízení vůbec mohlo proběhnout, zda v něm nebyla popřena některá významná procesní práva stran, popř. zda rozhodčí nález netrpí vadami procedurálního rázu.

I s poukazem na rozhodnutí 23Cdo 3749/2008 NS ze dne 26. 5. 2010 má soud za to, že žalobcům a) i b) byla v rozhodčím řízení, jak vyplývá z rozhodčího spisu, dána možnost vyjádřit se k tvrzením protistrany, a to i písemně právo na žalobní odpověď, vyjádření se k důkazům protistrany, když při jednáních Rozhodčího soudu byla poskytnuta žalobcům a) b) dostatečná možnost k těmto jednotlivým úkonům. Tato možnost byla jak tyto úkony navrhnout, tak zejména co do důkazu je i provést, když s odkazem na rozhodnutí rozsudek NS 32Cdo 1201/2007 ze dne 11. 6. 2008 má soud za to, že byla v rozhodčím řízení zachována rovnost braní, kdy i žalobcům a) b) byla dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež je nestavila do podstatně nevýhodnější situace, než ve které byl žalovaný. Soud odkazuje i na rozhodnutí 23Cdo 3025/2011 usnesení NS ze dne 25. 9. 2013, kdy v souladu s ním má za to, že oběma žalobcům byla dána možnost v rozhodčím řízení k uplatnění jejich práv. V postupu Rozhodčího soudu, tedy v námitkách procesního charakteru, nebyl shledán postup takový, který by uplatnění práv žalobců bránil, včetně toho, že v řízení, které trvalo 1,5 roku, byla žalobcům poskytnuta dostatečná možnost věc před rozhodci projednat.

Soud má za to, že za přiměřeného použití o. s. ř. má poučovací povinnost upravenou v § 118a o. s. ř. i rozhodce, je však třeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda bylo poučení podle ust. § 118a o. s. ř., jehož smyslem je zabránit tomu, aby byl účastník ve sporu neúspěšný proto, že neunesl břemeno tvrzení či břemeno důkazní, na místě a jestli by případné neposkytnutí poučení znamenalo, že účastníkovi nebyla dána příležitost chybějící tvrzení či důkazy doplnit.

Na odlišné právní posouzení v rozhodčím řízení uplatněných nároků od právního názoru účastníků, z něhož by vyvstala potřeba doplnit tvrzení, příp. navrhnout další důkazy, nelze usuzovat ani z toho, že rozhodce u těch dílčích nároků, u nichž by bylo možné jejich výši zjistit jen s nepoměrnými obtížemi, jejich výši určil volnou úvahou. V daném případě tak rozhodčí senát uvážil, které ze smluvních pokut uložil žalobci b) zaplatit, a které nikoliv na základě provedeného dokazování ve věci, což i podrobně odůvodnil.

I s odkazem na I. ÚS 212/06, dle něhož ust. § 118a o. s. ř. vymezuje poučovací povinnost soudu při jednání. Smyslem tohoto ustanovení je, aby účastníkovi nebyla zamítnuta žaloba, protože neunesl břemeno tvrzení, aniž byl poučen, že takové břemeno má. Zákon předpokládá, že takové poučení bude protokolováno, když protokolace nesmí vzbuzovat pochybnost, že se účastníkovi takového poučení dostalo, a přesto zůstal ze stran svých tvrzení nebo stran svých důkazních návrhů nečinný. V daném případě se však jednalo o situaci, kdy byla z části zamítnuta žaloba nikoliv žalobcům, ale v rozhodčím řízení žalovanému, takže tento judikát dopadá spíše na situaci žalovaného, než žalobců, v rozhodčím řízení žalovaných.

Soud odkazuje i na usnesení NS sp. zn. 21Cdo 121/2003 z 27. 6. 2003, dle něhož poučení podle ust. § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. slouží k tomu, aby účastníci v řízení tvrdili rozhodné skutečnosti (povinnost tvrzení), a aby ke svým tvrzením označili také vhodné

důkazy (povinnost důkazní). Jestliže však žaloba byla zamítnuta (v projednávaném případě částečně) nikoliv proto, že by účastníci – žalovaný (v rozhodčím řízení žalobce) neunesli důkazní břemeno, ale na základě zjištěného skutkového stavu, nebylo zde ani důvodu pro postup soudu podle ust. § 118a o. s. ř. Jinak řečeno, postup podle ust. § 118a o. s. ř. přichází v úvahu jen tehdy, jestliže účastníky uvedená tvrzení a navržené (popř. i nenavržené, ale provedené) důkazy nedostačují k tomu, aby byl objasněn skutkový stav věci.

Pokud postačují v řízení uskutečněná tvrzení a navržené (či nenavržené, ale provedené) důkazy pro objasnění skutkové stránky věci i při případném jiném právním názoru soudu (tento zde však nebyl dán), není třeba k poučení podle ust. § 118a odst. 2 o. s. ř. přistupovat. Proto skutečnost, že žalobci a) b) nebyli konkrétně poučeni podle ust. § 118a o. s. ř. (neboť toho nebylo potřeba), nečiní z rozhodnutí takové rozhodnutí, jež má po právní stránce zásadní význam.

K rozhodnutí rozsudku NS ČR sp. zn. 23Cdo 96/2013 ze dne 21. 2. 2014). soud poukazuje na to, že se jedná o judikaturu ve spotřebitelských věcech, kdy neplatnost rozhodčí doložky musí soud v řízení o zrušení rozhodčího nálezu posuzovat z úřední povinnosti, tj. i pokud žalovaný v rozhodčím řízení námitku neplatnosti v prvním úkonu ve věci nevznášel. V tomto řízení se však jedná o situaci, kdy je třeba návrh na zrušení rozhodčího nálezu z důvodu § 33 ve vazbě na § 31 písm. b) a c) ZRŘ zamítnout, neboť žalobce b) nevznášel námitku neplatnosti rozhodčí doložky a podjatosti rozhodců v prvním úkonu ve věci v průběhu rozhodčího řízení a účastníci nejsou spotřebiteli.

Z těchto důvodů proto soud návrh žalobců na zrušení rozhodčího nálezu zamítl.

Co do výroku II. bylo rozhodnuto tak, že soud zamítl návrh žalobce b) na odklad vykonatelnosti rozhodčího nálezu do pravomocného rozhodnutí o žalobě na zrušení rozhodčího nálezu právě proto, že neshledal důvody, pro něž by měl rozhodčí nález zrušit a nejedná se o věc již rozsouzenou, neboť před spojením věcí rozhodl o návrhu na odklad vykonatelnosti rozhodčího nálezu k návrhu žalobce a).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., dle něhož má ve věci zcela úspěšší žalovaný právo na náhradu nákladů řízení proti žalobcům. Na rozdíl od žalovaného má soud za to, že na straně žalobců, kteří samostatně podávali jak žalobu na zrušení rozhodčího nálezu, tak na odklad jeho vykonatelnosti, se jedná o samostatné společnosti, a to s ohledem na to, že tato řízení byla teprve soudem spojena k společnému projednání a rozhodnutí a mohla existovat samostatně.

Za řízení ve věci 25Cm 38/2014 před spojením s původně samostatnou žalobou žalobce b) vedenou pod sp. zn. 39Cm 54/2014, tedy do vydání usnesení č.j. 25Cm 38/2014 – 45 dne 26. 9. 2014 učinil zástupce žalovaného v řízení tyto úkony: převzetí, vyjádření žalovaného k odvolání z 2. 6. 2014 co do nařízení PO (tento úkon ocenil soud ½ odměny dle § 11 odst. 2 písm. c) vyhl. č. 177/96 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb advokátního tarifu /dále jen AT/) a dále vyjádření ve věci samé rovněž ze dne 2. 6. 2014. Jedná se tak dle § 9 odst. 1 a § 7 bod 4 AT o 2,5 úkonu při sazbě mimosmluvní odměny 1.500,- Kč za úkon, tedy o částku 3.750,- Kč. Dále dle § 13 odst. 3 AT o tři režijní paušály za tyto úkony po 300,- Kč, celkem 900,- Kč, dohromady pak částku 4.650,- Kč. Tyto náklady vznikly zástupci žalovaného pouze za řízení vyvolané žalobcem a).

Dále vznikly po spojení obou věcí žalobců a) b) žalovanému náklady na doplnění vyjádření žalovaného z 24. 9. 2014, náklady za účast u ústního jednání ze dne 3. 12. 2014, za stanovisko žalovaného z 8. 1. 2015 a za účast u ústního jednání dne 21. 1. 2015, celkem tak za 4 úkony mimosmluvní odměna dle § 9 odst. 1 a § 7 bod 4 ve výši opět 1.500,- Kč, tedy za 4 úkony odměna ve výši 6.000,- Kč. Dle § 13 odst. 3 AT pak za 4 paušály á 300,- Kč vznikly

náklady ve výši 1.200,- Kč, dohromady pak náklady ve výši 7.200,- Kč. Tyto náklady vznikly vůči dvěma samostatným společníkům a soud má tak za to, že je nutno je rozdělit a po každém požadovat částku 3.600,- Kč.

Vzhledem k charakteru žalob dvou žalobců ve zcela shodné věci má soud za to, že není na místě užití ust. § 12 odst. 3 AT, při němž při spojení dvou věcí, pro něž pro spojení ke společnému projednání není stanovena jiným právním předpisem, se odměna určí součtem odměn za všechny spojené věci. Neboť ve čtyřech shora uvedených případech se jednalo o úkony společné pro obě věci a není na místě takto odměnu navyšovat jako účelné náklady za právní zastoupení žalovaného.

Protože zástupce žalovaného doložil, že je plátcem DPH, náleží mu dle § 137 odst. 3 o. s. ř. i DPH ve výši 21%. Tato u žalobce a) činí ze součtu částek 4.650,- Kč a polovině odměny za společnou část řízení 3.600,- Kč, dohromady z částky 8.250,- Kč s 21% DPH ve výši 1.732,50 Kč, celkem vč. DPH odměnu ve výši 9.982,50 Kč. Tuto soud ve výroku III. žalovanému vůči žalobci a) na náhradě nákladů řízení přiznal.

Vůči žalobci b) pak žalovanému přiznal na náhradě nákladů řízení k rukám právního zástupce žalovaného polovinu odměny za společnou část řízení, když v samotném řízení ve věci 39Cm 54/2013 zástupce žalovaného žádný úkon neučinil, zvýšenou o DPH 21% z částky 3.600,- Kč, což je 756,- Kč, celkem částku 4.356,- Kč. Takto soud odměnu žalovanému vůči žalobci b) přiznal ve výroku IV. tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu vykonatelným rozsudkem, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí u obecného soudu povinného.

V Praze dne 21. ledna 2015

JUDr. David Hovorka v. r.
samosoudce

Za správnost:
Kovářová Pavlína